

Arrest

nr. 340 606 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 20 november 2025 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 januari 2025.

1.2. Op 3 juni 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 22 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas.

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het christelijke geloof, en op [...]1997 geboren te Luanda (Angola), waar u ook woonachtig was. U voltooide uw secundaire onderwijs.

Uw vader werkte voor/met een drugssmokkelaarsbende. Rond 2001 – 2003, raakte hij een lading kwijt, en werd daarop vermoord. Uw moeder, die op dat moment ook reeds werkzaam was voor de bende, diende deze schuld af te betalen. Zij werd meermaals gearresteerd voor drugsfeiten, maar nooit veroordeeld omwille van de bende haar banden met de autoriteiten. Uw moeder wou de bende verlaten, maar werd bedreigd om verder te doen.

In 2018, reisde zij naar Namibië als drugssmokelaar, maar werd gearresteerd. Op het politiekantoor vertelde ze over de bende, maar werd niet geloofd, omdat ze betrokkenheid van machtige Angolese figuren en overheidslinken vermeldde. Na haar vrijlating, keerde ze terug naar Angola. Minder dan drie maanden later, in maart of april 2018, werd zij opnieuw gearresteerd, omdat er drugs werden gevonden bij jullie thuis. Op het politiekantoor, probeerde zij nogmaals te vertellen over de bende, maar werd vermoord op 30 juni 2018.

Eén maand later, verhuisde u naar Talatona bij de bende. U woonde met P. en P., die u dienden te controleren. Er werd van u verwacht dat u de schuld van uw ouders zou afbetalen. U werd gedwongen zich te prostitueren en drugs te smokkelen, zowel in Luanda, als de andere provincies, als Namibië, als Brazilië en de grens tussen Angola en DRC. Ook voor het overlijden van uw moeder was u al betrokken bij de drugssmokkel. In 2022-2023, diende u in een resort in Bengo te werken, als receptioniste en prostituee.

In 2020, vertelde u een kennis, een winkelhandelaar uit de buurt, over uw situatie en problemen. Hij probeerde daarop een visum voor België te bekomen voor u, maar dit werd geweigerd.

In november 2024, verliet u Angola. U werd door de bende meegenomen naar Portugal om deel te nemen aan seksfeestjes. Later, werd u naar België gebracht, waar u ook diende deel te nemen aan deze feestjes. U kon wegvluchten, en diende op 12 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel); (2) de overlijdensakte van uw moeder (kopie); en (3) een digitaal krantenartikel met betrekking tot de arrestatie van uw moeder in Namibië voor drugsfeiten.

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest vervolging door de criminele bende, waarvoor uw vader en moeder werkzaam waren en die u vervolgens dwongen tot prostitutie en drugssmokkel om hun schuld af te betalen (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/06/2025, hierna NPO, p. 16-17).

Het CGVS hecht geen geloof aan de door u aangehaalde vervolging en vrees.

1. Uw verklaringen over (het gebrek aan) enige eerdere pogingen om uw situatie te ontvluchten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van uw vrees en problemen reeds sterk ondermijnt.

- U verklaart dat u in 2020 aan een kennis – een winkelier uit de buurt – hulp heeft gevraagd om Angola te verlaten (NPO, p. 9-10). Gevraagd wat de naam van deze kennis is, antwoordt u vaagweg: ‘M.’, gevraagd naar zijn volledige naam: “neen, die ken ik niet... Alee, M., het was M. D. S. of M. D. ofzo.”

- U wordt daarop gevraagd of u zelf iets heeft moeten ondernemen om het visum te bekomen (zie blauwe map voor visuminformatie). Uw antwoord hierop verandert bij elke vraag. U begint met ontkennend te antwoorden (NPO, p. 10), en eindigt met de afgifte van een fotokopie van uw identiteitskaart aan M. en een bezoek aan de ambassade, waarbij u een map met documenten heeft afgegeven, een document ondertekende en uw vingerafdrukken gaf (NPO, p. 11-12). Het komt duidelijk naar voren uit uw gehoorverslag dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling van de Protection Officer.

- U heeft M. niet om meer informatie gevraagd over de visumprocedure (NPO, p. 10-11). Uw desinteresse is weinig aannemelijk.

- Gevraagd of u in de periode van gevangenschap, toen u het huis alleen mocht verlaten, ooit aan heeft gedacht omweg te vluchten, antwoordt u: "het idee zat altijd in mij om te vluchten, maar de situatie was extreem ingewikkeld." U herhaalt dat u zich diende te prostitueren, en bedreigd werd dat als u zou vluchten, dat u zou worden vermoord (NPO, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat indien u succesvol een bezoek aan de ambassade kon brengen – en dus weldegelijk de wil, moed en intentie had om te vluchten – u verder geen andere pogingen zou ondernemen.

- U diende ook geen klacht in bij de Belgische (of Angolese) politie in verband met de gedwongen prostitutie en drugshandel, ondanks dat u zelfs op Belgisch grondgebied zou zijn gedwongen tot prostitutie (NPO, p. 24-25).

2. Uw verklaringen over uw gevangenschap in Talatona zijn weinig aannemelijk. U verklaart dat u sinds ongeveer juli 2018 (een maand na het overlijden van uw moeder op 30 juni 2018) bij de bende in Talatona verbleef (NPO, p. 5). U verklaart in gevangenschap te leven en geen vrijheid te hebben (NPO, p. 22). U mocht met niemand praten, aan niemand uw situatie vertellen, of ze zouden u doden (NPO, p. 22).

- U mocht wel alleen buitengaan, "maar geen contact hebben met iemand. Ik werd constant geobserveerd, (...) Ze hielden me steeds in het oog om te zien waarmee ik bezig was." (NPO, p. 22). U wordt geconfronteerd met uw bezoek aan de ambassade, maar antwoordt vaagweg dat ze hier geen vragen hebben over gesteld, dat u enkel slippers aanhad en ze misschien niet wisten waar u naartoe was (NPO, p. 23). Uw verklaring dat u constant werd geobserveerd, is onverenigbaar met uw bezoek aan de ambassade.

- In maart of april 2019, kon u zich inschrijven voor én ongeveer één maand hoger onderwijs (psychologie) volgen, maar diende zich dan opnieuw uit te schrijven, omdat het niet werd toegelaten (NPO, p. 6).

- U wordt gevraagd of u iets van documenten mocht bijhouden in deze gevangenschapsperiode, waarop u vaagweg stelt: "enkel identiteitskaart mocht ik bijhouden, deze zat niet altijd bij mij in mijn tas, maar wel dichtbij." (...) Het was niet dat ik deze mocht bewaren, maar die lag wel altijd op tafel of in de schuif, maar niet bij mij persoonlijk." Gevraagd of men dit dan zou merken als u ze meenam, stelt u de vraag niet te begrijpen. Geconfronteerd door de Protection Officer dat het bevreemdend is dat ze al uw documenten afnamen maar wel toegang lieten tot identiteitskaart, stelt u dat men met een identiteitskaart niet veel kan doen (NPO, p. 22-23).

- Nochtans had u eerder nog verklaart dat "ik denk dat u de realiteit van Afrika kent, eender wie jouw identiteitskaart heeft, kan documenten voor u regelen," en vermeldt u ook de afgifte van een kopie van uw identiteitskaart aan Matheus voor de visumprocedure (NPO, p. 11).

3. Uw verklaring over uw activiteiten voor de bende zijn inconsistent, en bijgevolg weinig geloofwaardig.

- U vermeldt dat naast prostitutie u ook gedwongen werd om drugs te smokkelen tussen Brazilië, Namibië en Angola (NPO, p. 16, 22). U vermeldde hierover niets bij DVZ: noch over reizen naar Brazilië, noch over drugssmokkel door u. U vermeldde daarentegen wel dat u naar Namibië diende te reizen voor prostitutie (CGVS Vragenlijst d.d. 07/05/2025, hierna CGVS-V).

- Gevraagd naar uw woonplaatsen in Angola en uw laatste verblijfplaats, geeft u Talatona op, waar u verbleef sinds ongeveer juli 2018 (NPO, p. 4-8). Gevraagd naar welke andere provincies u heeft bezocht, geeft u een opsomming, maar vermeldt niet Bengo (NPO, p. 12). Pas een geruime tijd later in het gehoor, vermeldt u dat u tussen 2022 en 2023 naar een resort diende te gaan in Bengo, waar u aan de receptie werkte en zich diende te prostitueren (NPO, p. 22).

4. U blijkt onwetend over verscheidene kernelementen van uw relaas, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen en vrees finaal onderuit haalt.

- U kan slechts zeer summiere verklaringen afleggen over de bende: "het zijn smokkelaars, zitten in drugshandel, niet zomaar vijf of zes of tien, veel meer dan dat. Ik heb ze via moeder leren kennen. De enige die ik kende, waren P. en P.. De rest ken ik niet. (...) Na dood moeder moest ik met hen samenwerken (...)." Gevraagd met hoeveel de benedeleden zijn, stelt u 'heel veel', maar gevraagd om te concretiseren, dient u het antwoord schuldig te blijven, en herhaalt dat u slechts twee mensen kende, maar dat er nog meer mensen waren die naar het huis kwamen ten tijde van uw moeder haar activiteiten met de bende (NPO, p. 17). U wordt vervolgens nogmaals gevraagd wat u bedoelt met 'heel veel', maar opnieuw geeft u geen antwoord, en stelt simpelweg dat u dit dacht omdat ze nooit alleen kwamen en uw moeder geen klacht kon indienen (NPO, p. 18)
- U wordt daarop gevraagd hoeveel mensen u op regelmatige basis had gezien ten tijde van uw moeder haar activiteiten. U verklaart: "er is eentje die ik van tv ken en tweemaal in het echt zag. Zijn naam is B. K.. Hij kwam bij ons thuis. Ik weet niet of hij zaken kwam afhalen of afzetten. Als ik naar school ging, dan zag ik hem 's ochtends binnenkomen en 's avonds uit huis vertrekken." Daarna spreekt u zichzelf echter tegen door te stellen dat u hem enkel zag buitengaan als u terugkwam van school en niet zag binnenkomen. Gevraagd wat hij bij uw moeder kwam doen, stelt u dit niet te weten (NPO, p. 17-18).
- Buiten P. en P., kent u niemand anders van de bende bij naam (NPO, p. 18).
- U weet niet wie de leiding heeft over de bende (NPO, p. 18).
- U weet niet hoe uw vader betrokken is geraakt bij de bende (NPO, p. 18).
- U wordt gevraagd wat uw moeder deed voor de bende, waarop u aangeeft dat ze werkte in een autobandencentrale, dat dit het enige is dat u weet (NPO, p. 18). Door de Protection Officer geconfronteerd met uw eerdere verklaringen omtrent de drugsfeiten, stelt u nu dat uw moeder dit inderdaad ook deed, dat zij drugs smokkelde (NPO, p. 19-20).
- U weet niet hoeveel de schuld bedroeg die uw moeder (en later u) diende af te betalen (NPO, p. 15). Meer nog, u heeft hier zelfs nooit naar gevraagd bij uw moeder of later bij de bende (NPO, p. 20). Ook de schuld die er nog bijkwam na uw moeder haar arrestatie, kent u niet (NPO, p. 20-21).
- U wordt gevraagd wat de aanleiding vormde voor uw moeder, nadat zij reeds geruime tijd lid was, haar beslissing om de bende te verlaten en aan te geven bij de politie, maar blijft hier vaag over, stellende dat ze had gezien dat u gevaar liep (NPO, p. 21).
- Uw moeder vertelde aan de Namibische politie over de bende, maar werd niet geloofd omdat zij machtige personen vermeldde (NPO, p. 15). U weet echter niet wat zij exact heeft gezegd (NPO, p. 21), noch welke machtige personen zij had genoemd (NPO, p. 21). U heeft hier ook niets over gevraagd aan haar achteraf (NPO, p. 21-22).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 6 juni 2025. Er werden echter **geen opmerkingen** ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

U legt uw Angolese identiteitskaart voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit ondersteunen.

U legt de overlijdensakte van uw moeder neer, alsook een krantenartikel dat zij in Namibië werd gearresteerd omwille van drugsfeiten. Deze documenten staven enkel uw verklaringen dat uw moeder in Namibië werd gearresteerd, en later is overleden. Zij vormen geen staving van uw problemen met deze bende, en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusies omtrent geloofwaardigheid niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), van de artikelen 1, A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 6 juni 1953, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna ‘EVRM’) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt het niet eens te zijn met de argumentatie van het CGVS omwille van de volgende redenen. Wat betreft de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar pogingen om haar situatie te ontvluchten, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal vergeet rekening te houden met haar specifieke situatie als alleenstaande vrouw, waarvan zowel haar vader als haar moeder zijn vermoord door een criminele bende. Zij betoogt dat zij geen familieleden heeft waar zij naartoe kon gaan en dat zij overgeleverd was aan de grillen van de bende. De enige personen waarmee zij contact had waren haar bewakers en de uitbaters van een plaatselijke winkel waar zij naartoe mocht gaan en die zij kende als M.. Zij stelt dat deze persoon, nadat hij haar verhaal hoorde, haar voorstelde om voor haar een visum naar België te regelen aangezien hier een nicht van hem woonde. Verzoekster stelt dat zij heeft geantwoord op de vragen van de dossierbehandelaar en haar verhaal hoegenaamd niet aangepast heeft maar omdat deze feiten al dateren van vijf jaar geleden kon zij zich niet meteen alles in detail herinneren. Zij stelt momenteel ook bezig te zijn met haar advocaat om een klacht in te dienen bij de politiediensten maar omdat zij een Portugese tolk nodig heeft is dit niet evident, en zeker niet in de vakantieperiode.

Met betrekking tot de motivering dat haar verklaringen over haar gevangenschap in Talatona weinig aannemelijk zijn betoogt verzoekster opnieuw dat de commissaris-generaal vergeet rekening te houden met haar specifieke situatie en verwijst daarbij naar de hoger vermelde aspecten. Zij stelt dat het feit dat zij haar identiteitskaart wel bij zich in de buurt kon hebben eigenlijk het vertrouwen bewijst dat de bende had in het feit dat verzoekster nergens heen kon gaan, aangezien zij daar toch niemand anders kende. Ook het feit dat zij naar de winkel mocht gaan bewijst dit volgens verzoekster. Zij stelt dat zij haar enkel uit het hoger onderwijs diende uit te schrijven aangezien men daar natuurlijk niet steeds aanwezig kon zijn om haar te controleren en zij op deze manier wel andere mensen zou leren kennen om te proberen ontvluchten.

Verzoekster stelt vervolgens het ook niet eens te zijn met de stelling dat haar verklaringen over haar activiteiten voor de bende inconsistent en weinig geloofwaardig zijn. Zij wijst erop dat zij heeft geantwoord op de vragen die men haar stelde en dat wat betreft het feit dat zij de drugsmokkel niet vermeldde bij de DVZ haar bij de DVZ werd gezegd daar enkel de belangrijkste zaken te vertellen waarbij het feit dat zij zich diende te prostitueren het langst heeft geduurd en ook het meest recent was. Zij meent verder dat het feit dat zij één provincie niet vermeldde bij de provincies waar zij naar reisde, niet kan aanvaard worden als element van ongeloofwaardigheid. Zij stelt dat zij heeft vermeld dat zij heeft gereisd naar Cabinda, Malanje, Benguela, Huambo en Noqu en dat Coremo en dat om vanuit Talatona naar deze provincies te reizen zij steeds via de provincie van Bengo moet reizen, zodat de argumentatie van het CGVS niet kan aanvaard worden.

Met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat zij onwetend zou zijn over verschillende kernelementen van haar relaas, stelt verzoekster dat dergelijke argumentatie zeer subjectief is en geen rekening houdt met haar persoonlijke situatie. Zij betoogt vervolgens: *“Zij weet gewoon dat de bende uit heel veel mensen bestaat, daar zij steeds andere mensen zag. Zo heeft zij verklaard dat de enige die zij bij naam kende P. en P. waren, omdat zij haar bewaakten. De andere personen, waarmee zij in contact kwam, kende*

zij niet bij naam. Zo heeft zij verklaard dat er ook steeds personen mee gingen bij de drugssmokkel, doch dat zij deze personen niet kende. Ook heeft zij verschillende personen bij haar thuis gezien, die mee betrokken waren in de criminele bende. Evenwel waren dit niet steeds dezelfde personen, zodat haar antwoord dat de bende uit zeer vele mensen bestond, weldegelijk juist en accuraat is. Deze mensen kwamen ook nooit in een grote groep bij elkaar. Het waren ofwel duo's (bv. P. en P.) of een enkeling (bv. B. K.), die zij ontmoette. Het is ook typisch voor een dergelijke hiërarchische structuur dat de verschillende leden de andere leden van een ander niveau niet kennen. Het is eveneens typisch voor een dergelijke structuur dat de leden van de groep snel wisselen en elkaars naam niet kennen, teneinde te vermijden dat deze worden doorgegeven aan de politiediensten. Het feit dat zij niet wist hoe haar vader juist hierin betrokken was, is niet zo vreemd, daar zij nog maar een kleuter was toen hij vermoord werd. Verzoeker heeft in eerste instantie de vraag omtrent de beroepsactiviteit van haar moeder niet goed begrepen. Waar haar vader in eerste instantie als handelaar werkte en producten verhandelde tussen Angola en RDC en haar moeder in een autobandencentrale werkte, kwam haar vader nadien in contact met de drugssmokkelaars. Wanneer hij dit ook vertelde aan zijn echtgenote, besloten zij beiden dat haar moeder hierin ook zou meedoen. Dit is hoe haar moeder mee betrokken geraakte in de criminele bende, die tot haar dood hebben geleid. Het feit dat verzoeker niet naar de hoegroetheid van de schuld aan haar ouders zou gevraagd hebben, kan eveneens niet tegen haar ingebracht worden, daar dit hoegenaamd er niet toe doet. Van zodra een criminele bende een gezin of iemand in haar macht heeft, is het niet belangrijk om te weten dat men deze schuld kan afbetalen of niet, daar deze bende de afbetaling zelf niet belangrijk vindt, doch wel het feit dat men macht heeft over iemand. Wanneer de bende de indruk heeft dat iemand zijn mond zal voorbijpraten, wordt deze het zwijgen opgelegd, wat ook met de moeder van verzoeker is gebeurd. Vandaar dat verzoeker, net zoals vele andere leden van een dergelijke bende, geen vragen stelt wie er nog betrokken is of hoeveel men juist nog dient af te betalen, daar het stellen van dergelijke vragen zichzelf verdacht maakt bij andere leden van de bende”.

Zij besluit dat haar verhaal wel degelijk consequent en geloofwaardig is zodat er wel degelijk met deze elementen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van haar asielaanvraag en dat zij wel degelijk gevaar loopt indien zij zou worden teruggestuurd naar haar land.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming voert zij de schending aan van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat het CGVS niets stelt omtrent de subsidiaire bescherming maar enkel dat zij niet in aanmerking komt voor deze bescherming zonder dit te motiveren of te bespreken. Zij stelt dat het niet opgaat een beslissing te nemen zonder enige motivatie en dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en dat dit in strijd is met de aangehaalde wetsartikelen. Zij meent dat minstens het dossier opnieuw moet worden overgemaakt aan de commissaris-generaal om dit element na te zien.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling en in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Verzoekster voegt het attest tweedelijnsbijstand en een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer van 24 november 2025 waarbij volgende landeninformatie wordt overgemaakt “*New York University School of Law, Globalex, Angola, Judiciary, s.d. (internetlink), American Bar Association (ABA) POLICY BRIEF, Strengthening Judicial Independence in Angola, American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025, American Bar Association (ABA), Policy Brief - Angolan Traditional and Formal Justice Systems (English), 19/08/2025, Afrobarometer, Angolans highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, National report submitted pursuant to Human Rights Council resolutions 5/1 and 16/21* Angola's highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, 'Report of the Working Group on the Universal Periodic Review* Angola' en '2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola'.*”

4.2. In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 legt verzoekster een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: - “*Human Rights Watch, HRW Oral Statement dd. 01/07/2025 (stuk 1); - Human Rights Watch: Annual Report Angola 2024 (stuk 1); - United Nations News: Angola, 31/07/2025 (stuk 1); - ECOI NET: Amnesty International, Angola Report 2024 (stuk 1); ECOI NET: US Department of State Angola Report (stuk 1); - Aviso de notificação (stuk 2)*”. Verzoekster licht toe dat in deze bronnen duidelijk wordt aangegeven dat in Angola geregeld arbitraire arrestaties en opsluitingen voorkomen en ook excessief geweld door politiediensten, dat er in verwezen wordt naar gevallen van marteling en mishandeling door politiediensten en in de gevangenissen in Angola terwijl niemand

hiervoor verantwoordelijk wordt gesteld door het juridisch systeem. Zij stelt dat met deze elementen rekening moet gehouden worden, temeer aangezien verzoekster onlangs een bericht heeft gekregen via een vroegere schoolkameraad dat zij een kennisgeving heeft verkregen om zich te melden bij de Directie tot bestrijding van de Economische en Openbare Misdrijven op 1 september 2025 (stuk 2). Zij stelt dat gelet op het feit dat dit een nieuw element is dat haar voordien nog niet bekend was en gelet op het feit dat alle rapporten over het juridisch systeem in Angola vermelden dat er wijdverspreid ongeoorloofd geweld wordt gebruikt waarbij niemand verantwoordelijk wordt gesteld, een terugkeer naar haar land niet mogelijk is zonder haar rechten te schenden.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek onder meer haar originele Angolese identiteitskaart neer (AD, documenten, stuk 1). Verzoeksters identiteit en Angolese nationaliteit worden niet betwist en het verzoek om internationale bescherming wordt terecht onderzocht ten aanzien van Angola, het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door een criminele bende die haar dwong zich te prostitueren en drugs te vervoeren om de schuld van haar ouders uit het verleden ten aanzien van deze bende te betalen. Volgens haar verklaringen verhuisde zij na de door van haar moeder juni 2018 naar de bende in Talatona en werd zij gedwongen om zich te prostitueren en drugs te smokkelen voor de bende zowel in Luanda, een aantal andere provincies van Angola, Namibië, Brazilië en op de grens tussen DRC en Angola. Vervolgens werd zij in november 2024 meegenomen naar Portugal en België om ook in deze landen tot prostitutie te worden gedwongen, maar kon zij in Brussel ontsnappen waarna zij een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ op 22 januari 2025.

6.4. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen omdat (i) haar verklaringen over het gebrek aan eerdere pogingen om haar situatie te ontvluchten niet consistent en weinig aannemelijk zijn; (ii) omdat haar verklaringen over haar gevangenschap in Talantona weinig aannemelijk worden geacht; (iii) haar verklaringen over haar activiteiten voor de bende inconsistent en weinig geloofwaardig zijn en (iv) zij onwetend blijft over verschillende kernelementen van haar relaas.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeksters verklaringen over haar gevangenschap in Talatona weinig aannemelijk zijn. Volgens haar verklaringen zou verzoekster tussen juni 2018 en haar vertrek uit Angola in november 2024 in de greep geweest zijn van de bende en onder de controle gestaan hebben van twee benedeleden. Zij verklaarde dat zij in juni 2018 naar Talantona verhuisde waar zij in een huis met de twee benedeleden moest wonen. Verzoekster verklaarde, gevraagd wat zij wel en niet mocht doen tijdens deze periode en haar bewegingsvrijheid dat *“ik mocht niet veel vrienden hebben, bijna geen contact hebben met bijna niemand. De enige persoon die ik had, was moeder. Dan later in gevangenschap, had ik geen vrijheid. Ze maakten met duidelijk dat ik moest werken, me prostitueren en drugs verkopen, dat ik niet moest denken dat het was om me bezig te houden met hobby's”* en specifiek gevraagd of zij toen zij in het huis in Talantona zat, soms alleen het huis mocht verlaten *“Alleen buitengaan mocht wel, maar geen contact hebben met niemand. Ik werd constant geobserveerd, zoals ik daarnet zei, dat was ook zo toen moeder nog leefde. Ze hielden met steeds in het oog om te zien waarmee ik bezig was. Het was hetzelfde als vroeger, met het enige verschil dat moeder overleden was en ik op een andere plaats zat”*

(NPO, p. 22). Verzoekster verklaarde evenwel ook dat zij *“in 2018 of 2019, maar eerder 2019”*, zich kon inschrijven voor studies psychologie maar dat zij zich na een maand heeft moeten uitschrijven omdat *“de mensen die met mij waren, lieten niet toe om studies verder te zetten”* (NPO, p. 6). Verzoekster geeft zelf aan dat haar inschrijving eerder in 2019 plaatsvond en dus toen zij reeds in het huis in Talantone bij de twee benedeleden woonden die haar volgens haar verklaringen steeds controleerden en haar duidelijk hadden gemaakt dat zij niets anders zou mogen doen dan zich prostitueren en drugs smokkelen en geen contact mocht hebben met anderen. Dat zij met niemand contact zou mogen hebben van de bende maar toch alleen zou mogen buitengaan is reeds moeilijk te rijmen aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de benedeleden er zich bewust van moeten geweest zijn dat zij onvermijdelijk met anderen in contact zou komen als zij alleen buiten ging. Dat geldt zeker voor een omgeving als de universiteit waarvoor zij zich volgens haar verklaringen kon inschrijven. Verzoekster betoogt dat zij zich diende uit te schrijven uit de universiteit omdat de benedeleden daar niet steeds aanwezig konden zijn om haar te controleren en zij zo wel andere mensen kon leren kennen. Uit haar verklaringen is evenwel niet duidelijk of de benedeleden al dan niet op de hoogte waren dat zij zich zou inschrijven in de universiteit. Indien dit niet het geval was, geeft dit aan dat de controle op haar doen en laten veel minder strikt was dan dat zij doet uitschijnen, aangezien zij toen reeds werd gecontroleerd door de bende. Bovendien bood de maand dat zij aan de universiteit studeerde een gelegenheid om tenminste een poging te ondernemen zich aan de bende te onttrekken. Verzoekster verklaarde immers dat de benedeleden haar dwongen zich terug uit te schrijven, maar uit niets kan blijken dat zij op de universiteit zelf in de gaten zou gehouden zijn door de benedeleden. Dat zij gedurende een maand naar de universiteit kon gaan, terwijl zij volgens haar verklaringen toen reeds in het huis met de twee benedeleden in Talantona woonde, staat in schril contrast met haar verklaring dat zij constant in de gaten werd gehouden en met niemand contact mocht onderhouden. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verder verklaarde verzoekster dat zij zelf naar de ambassade ging om haar visum te regelen. Ook deze vaststelling staat in schril contrast met de door verzoekster geschetste context waarbij zij gedwongen werd in een huis met twee benedeleden te verblijven die haar constant in de gaten hielden. Hiermee geconfronteerd stelt verzoekster dat haar geen vragen werden gesteld door de benedeleden hierover, dat zij enkel haar slippers aanhad en dat de benedeleden misschien niet wisten waar zij naartoe was (NPO, p. 23). Dit verklaart evenwel niet waarom het voor verzoekster toen mogelijk was om naar de ambassade te gaan, terwijl zij volgens haar verklaringen constant geobserveerd werd. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij geheel overgeleverd was aan de grillen van de bende, en dat de bende er vertrouwen in had dat zij nergens heen kon omdat zij niemand kende, doet geen afbreuk aan het feit dat deze geschetste gang van zaken niet strookt met de context van voortdurende observatie en controle van verzoekster door de benedeleden.

Voorts blijkt uit haar verklaringen ook dat zij haar identiteitskaart, in tegenstelling tot haar andere documenten in de nabijheid mocht houden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat haar verklaringen hierover niet erg duidelijk zijn nu gevraagd naar haar documenten zij stelt dat zij *“enkel identiteitskaart mocht ik bijhouden, deze zat niet altijd in mijn tas, maar wel dichtbij”* en *“het was niet dat ik deze mocht bewaren, maar die lag wel altijd op tafel of in de schuif, maar niet bij mij persoonlijk”* (NPO, p. 23). In zoverre zij daarmee lijkt aan te geven dat zij haar identiteitskaart niet altijd op zak had, blijkt evenwel uit haar verklaringen dat dit document, in tegenstelling tot haar andere documenten, altijd dicht bij haar in de buurt waren en er toegang toe had. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat zij een kopie van haar identiteitskaart heeft overhandigd aan M. die voor haar een visumaanvraag regelde die uiteindelijk geweigerd werd (NPO, p. 11), wat veronderstelt dat zij over haar identiteitskaart kon beschikken. Dat verzoekster toegang zou hebben gehad tot haar identiteitskaart is op zijn minst vreemd te noemen en valt moeilijk te rijmen met situatie waarin verzoekster volledig in de greep zou geweest zijn van een bende die haar tot prostitutie en drugsmokkel dwong en haar constant observeerde. Indien dit het geval zou geweest zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze bende al haar documenten zou inhouden, zeker nu volgens verzoekster de realiteit in Afrika is dat *“eender wie jouw identiteitskaart heeft, kan documenten voor u regelen”* (NPO, p. 11). In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“U wordt gevraagd of u iets van documenten mocht bijhouden in deze gevangenschapsperiode, waarop u vaagwegstelt: “enkel identiteitskaart mocht ik bijhouden, deze zat niet altijd bij mij in mijn tas, maar wel dichtbij.” (...) Het was niet dat ik deze mocht bewaren, maar die lag wel altijd op tafel of in de schuif, maar niet bij mij persoonlijk.”* Gevraagd of men dit dan zou merken als u ze meenam, stelt u de vraag niet te begrijpen. Geconfronteerd door de Protection Officer dat het bevreemdend is dat ze al uw documenten afnamen maar wel toegang lieten tot identiteitskaart, stelt u dat men met een identiteitskaart niet veel kan doen (NPO, p. 22-23). Nochtans had u eerder nog verklaart dat *“ik denk dat u de realiteit van Afrika kent, eender wie jouw identiteitskaart heeft, kan documenten voor u regelen,”* en vermeldt u ook de afgifte van een kopie van uw identiteitskaart aan M. voor de visumprocedure (NPO, p. 11). Verzoekster weerlegt deze motieven niet door louter te beweren dat het gegeven dat zij haar identiteitskaart bij zich in de buurt kon hebben, bewijst dat de benedeleden er vertrouwen in hadden dat zij nergens heen kon. Indien dit het geval zou geweest zijn zou het ook weinig zin gehad hebben om constant twee benedeleden bij haar te plaatsen die haar constant in de gaten moesten houden. Bovendien geeft verzoekster geen enkele plausible reden waarom zij constant toegang tot haar identiteitskaart zou moeten gehad hebben, terwijl haar andere documenten, zoals haar paspoort wel werden ingehouden. Indien zij naar het buitenland moest reizen diende

zij haar paspoort te hebben en aangezien zij daar geen toegang toe had, moeten de benedeleden haar dit gegeven hebben. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zij niet dezelfde aanpak zouden volgen voor alle documenten, waaronder haar identiteitskaart.

De discrepantie tussen het feit dat zij ten allen tijde zou in de gaten gehouden zijn en geen contact mocht hebben, maar anderzijds wel naar de ambassade kon gaan en haar identiteitskaart kon bijhouden en zich gedurende die periode ook kon inschrijven voor één maand hoger onderwijs ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaring dat zij gedurende zes jaar met twee personen van de bende in hetzelfde huis moest wonen en constant in de gaten zou gehouden zijn.

Voorts dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekster volgens haar verklaringen ongeveer zes jaar in Talantona woonde en in die periode wel constant geobserveerd werd door de benedeleden maar ook dat zij alleen naar buiten mocht, toegang had tot haar identiteitskaart en in die periode zich een maand kon inschrijven aan de universiteit en naar de ambassade ging in het kader van een mislukte poging via M. om een visum aan te vragen.

Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat zich meerdere gelegenheden moeten hebben voorgedaan om te vluchten, minstens uit Talantona. Verzoeksters verklaringen over haar pogingen om haar situatie te ontvluchten zijn evenwel niet consistent, vaag en niet overtuigend. Zo blijkt verzoekster niet zeker te zijn van de familienaam van M. die haar in 2020 zou aangeboden hebben om haar aan een visum te helpen, geeft zij wisselende verklaringen over wat zij in het kader van deze poging zelf had moeten doen, heeft zij verder geen informatie gevraagd aan M. over de visumprocedure en stelt zij gevraagd of zij toen zij alleen het huis mocht verlaten enkel dat zij steeds het idee had om te vluchten maar dat de situatie extreem ingewikkeld was en dat zij bedreigd werd dat zij zou vermoord worden als ze zou vluchten (NPO, p. 10-12, 23), zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Indien zij daadwerkelijk al die jaren in de greep van een prostitutienetwerk zou hebben verkeerd en zij daadwerkelijk de hulp zou hebben gekregen van een winkelier die zij kende om een visum te bekomen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de volledige naam van deze persoon met zekerheid zou kunnen zeggen en zij meer informatie over de te volgen procedure van deze persoon zou hebben bekomen. De vaststelling dat zij daar niet toe in staat is, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen. Dat deze feiten zich vijf jaar geleden afspeelden en dat zij zich niet meer alles in detail herinnert, kan *in casu* geen afdoende verklaring bieden en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zich verder niet bij M. informeerde over het verdere verloop van de visumprocedure en dat zij haar antwoorden op de vragen over de stappen die zij moest ondernemen op dit visum te bekomen, veranderen bij elke vraag die werd gesteld. Ook de vaststelling dat zij, zelfs nadat zij naar de ambassade was kunnen gaan terwijl zij in dat huis in Talantona woonde, verder geen pogingen deed om gebruik te maken van het feit dat zij desondanks alleen het huis mocht verlaten, is een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij minstens zou geprobeerd hebben om uit de wijk en de stad weg te geraken, zeker nu zij zelf verklaarde dat zij toegang bleef hebben tot haar identiteitskaart. Uit verzoeksters verklaringen kan evenwel niet blijken dat zij dit ooit nog maar overwogen zou hebben, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnt.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Angola een aantal internationale verdragen in instrumenten heeft geratificeerd inzake de bescherming van vrouwen en gendergelijkheid waaronder de Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women – CEDAW, het African Charter on Human and Peoples' Rights, Protocol to the African Charter on Human and Peoples' Rights on the Rights of Women in Africa en United Nations Convention against Transnational Organized Crime and its Additional Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children en ook op nationaal niveau wetgeving heeft aangenomen tegen huiselijk geweld tegen vrouwen in 2011 en 2013 en worden verschillende seksueel misbruiken strafbaar gesteld in het Angolese Strafwetboek. Het Angolese rechtssysteem kampt met een gebrek aan middelen en toegang tot het rechtssysteem is niet voor alle burgers gegarandeerd, en kan met name in de rurale gebieden in Angola problematisch zijn. Seksuele misdrijven blijven een belangrijk probleem in Angola. Ondanks een wijziging van het Strafwetboek in 2019 waarbij strengere straffen werden voorzien voor daders van seksueel geweld en een ruimere wettelijke definitie dat meer vormen van misbruik strafbaar stelt, blijft de straffeloosheid hoog. Gebrek aan middelen bij de rechtbanken maar ook gebrek aan training inzake gevallen van seksueel geweld en culturele barrières en de vrees voor stigmatisering die slachtoffers ervan kan weerhouden om formele klachten in te dienen, zijn hiervan de oorzaak. Verder blijft op regeringsniveau corruptie wijdverspreid en is er ook corruptie gemeld in de hogere echelons van de rechterlijke macht. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat de mogelijkheid voor slachtoffers van seksueel misbruik om klacht in te dienen bestaat in Angola maar dat straffeloosheid hoog blijft en er in de praktijk verschillende hindernissen bestaan voor slachtoffers die ertoe leiden dat veel slachtoffers geen gebruik willen of durven maken van deze mogelijkheid.

Indien nog zou kunnen aangenomen worden dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk door een crimineel netwerk zou zijn uitgebuit, het niet nuttig achtte om zich tot de overheidsinstanties te wenden en klacht neer te leggen, zoals zij beweert, is dit niet het geval voor de gedwongen prostitutie in België. Verzoekster

verklaarde immers in België door hetzelfde netwerk te zijn gedwongen om deel te nemen aan seksfeestjes en dat zij na twee maanden aan het netwerk kon ontsnappen. Uit het administratief dossier blijkt dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 januari 2025. Verzoeksters advocaat verklaarde reeds tijdens het persoonlijk onderhoud dat de mogelijkheid van een klacht tegen leden van het prostitutienetwerk in België werd overwogen. Ter terechtzitting op 13 november 2025 verklaart verzoeksters advocaat dat zij klacht wil neerleggen maar dat zij moeilijkheden ondervinden om een tolk te vinden die noodzakelijk zou zijn om dergelijke klacht neer te leggen in haar woonplaats Hasselt. Ook tijdens de zitting van 11 december 2025 verwijzen verzoekster en haar advocaat hiernaar als verklaring waarom tot op heden geen klacht werd ingediend. De door verzoekster neergelegde Nederlandse vertaling van een email van verzoekster aan haar advocaat van 16 juni 2025 werd volgens haar advocaat gestuurd ter voorbereiding van een klacht. Deze email vangt aan met de woorden *“ik ben hier om een groep mensen aan de kaak te stellen die betrokken zijn bij drugshandel en seksuele uitbuiting en die actief waren in Angola, Portugal en België”* en bevat verder een beschrijving van wat zij na aankomst in België moest doen en hoe zij kon ontsnappen, die in grote lijnen overeenstemt met haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenwel kan nergens uit blijken dat deze email ondertussen zou zijn overgemaakt aan de politie of parket.

Er liggen ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat verzoekster een poging zou hebben ondernomen om zelf of via haar advocaat in contact te treden met de bevoegde Belgische instanties en dat het niet mogelijk zou zijn in haar woonplaats een klacht neer te leggen bij gebrek aan een tolk Portugees.

De Raad kan slechts vaststellen dat heden geen stukken voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster stappen zou hebben ondernomen om een klacht in te dienen in België tegen de personen die haar volgens haar verklaringen ook in België tot prostitutie dwongen, daar waar al tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 juni 2026 werd aangegeven door haar advocaat dat dit werd overwogen.

Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij gedurende jaren niet alleen in Angola maar ook in andere landen zoals Brazilië drugs zou gesmokkeld hebben voor de bende en zich verder ook moest prostitueren in een resort in Angola, wat als dusdanig al impliceert dat zij door de jaren heen met verschillende andere bendeleden in contact moet zijn gekomen dan degene die zij noemde. Verder verklaart verzoekster dat de bende veel leden had en dat veel leden ook bij haar en haar moeder thuis kwamen. Dat verzoekster enkel de voornamen van twee bendeleden zou kennen en B.K. die bij hen thuis kwam, is bijgevolg weinig aannemelijk, indien verzoekster al die jaren in de greep zou geweest zijn van de bende. Verzoeksters betoog, zonder dit verder ook maar enigszins te staven, dat het typisch is voor een hiërarchische structuur dat de verschillende leden elkaars naam niet kennen, en snel wisselen en dat zij nooit in een grote groep bij elkaar kwamen doet geen afbreuk aan het feit dat zij door haar jarenlange activiteiten voor de bende noodzakelijkerwijze met veel meer mensen dan de twee die haar bewaakten moet in contact zijn gekomen. Zelfs rekening houdend met het feit dat bendeleden wellicht niet met hun echte naam te koop lopen, is het niet aannemelijk dat verzoekster, die jarenlang voor de bende moest werken, slechts drie bendeleden bij (voor)naam kan noemen.

Verder blijkt verzoekster weinig of geen kennis te hebben over de schuld die haar moeder, en na het overlijden van haar moeder, verzoekster zelf aan de bende moest terugbetalen, de redenen waarom haar moeder besliste de bende aan te geven bij de politie en de arrestatie van haar moeder in Namibië. Verzoekster verklaarde dat zij na de dood van haar moeder tot prostitutie en drugssmokkel gedwongen werd om de schulden van haar ouders aan de bende terug te betalen. Verzoekster verklaarde dat zij niet weet hoeveel de schuld van de handelswaar die haar vader kwijtraakte en die haar moeder en verzoekster werden verondersteld terug te betalen, bedroeg maar stelt wel *“maar het was veel geld”* (NPO, p. 20). Zij verklaart ook dat zij aan de bende niet gevraagd heeft hoeveel de schuld bedroeg en dat zij die details ook niet heeft gekregen van haar moeder (NPO, p. 20). Ook het bedrag van de extra schuld als gevolg van de handelswaar die haar moeder kwijtraakte in Namibië verklaart verzoekster niet te weten (NPO, p. 29). Verzoekster was tweeëntwintig jaar oud toen haar moeder stierf. Verzoekster verklaarde dat haar moeder al geruime tijd voor de bende werkte toen zij besloot naar de politie te stappen en de bendeleden aan te geven. Bovendien verklaarde verzoekster dat ook bendeleden bij hen thuis kwamen toen haar moeder nog leefde. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekster helemaal geen idee zou gehad hebben van de omvang van de schuld van haar ouders aan de bende. Zij was immers een volwassen vrouw, zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij hier naar geïnformeerd zou hebben bij haar moeder en dat dit minstens besproken moet geweest zijn. Gelet op het feit dat haar moeder de openstaande schuld van haar vader aan de bende moest terugbetalen, konden zij er immers vanuit gaan dat de bende zich tot verzoekster zou wenden indien haar moeder er niet in zou slagen dit te doen. Indien de bende haar ertoe dwong naar Talantona te verhuizen en er zich te prostitueren en daarbij uitdrukkelijk werd gesteld dat zij de schulden van haar ouders zou moeten afbetalen, zoals zij beweert, is het voorts weinig geloofwaardig dat zij als volwassen vrouw de bende zelfs nooit gevraagd zou hebben naar het bedrag dat zij zou moeten terugbetalen. Verzoeksters betoog dat van zodra een criminele bende iemand in haar macht heeft het niet belangrijk is om te weten dat men deze schuld kan afbetalen of niet, dat de bende niet de afbetaling zelf belangrijk vindt maar wel het feit dat men macht heeft over iemand doet hieraan geen afbreuk. Dat van zodra de bende denkt dat iemand zijn mond zal voorbijpraten deze het zwijgen wordt opgelegd en dat verzoekster daarom geen vragen stelde over wie nog betrokken was, en hoeveel nog diende afbetaald te worden, zoals in het verzoekschrift

nog wordt betoogd, doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat verzoekster jarenlang opgroeide in een gezin dat volgens haar verklaringen jaren voor de bende werkte, dat zij al tweeëntwintig jaar oud was toen haar moeder stierf en dat het bijgevolg weinig aannemelijk is dat de omvang van de schuld die haar moeder nog moest terugbetalen nooit aan bod zou zijn gekomen in gesprekken met haar moeder.

Hetzelfde geldt voor de namen van de machtige personen die verzoeksters moeder aan de politie in Namibië zou hebben doorgegeven. Verzoekster verklaarde dat zij zelf naar Namibië is gereisd waar zij haar moeder in een ziekenhuis heeft gevonden nadat zij een ongeluk had gehad (NPO, p. 21). Zij was op dat ogenblik een volwassen vrouw die wel degelijk op de hoogte was van het feit dat haar ouders betrokken waren bij de bende.

Ook over de namen van de machtige mannen die haar moeder zou genoemd hebben, verklaart verzoekster dat zij dit nooit aan haar moeder gevraagd heeft (NPO, p. 21-22). Verder verklaart zij dat niet goed weet of haar moeder veroordeeld is, maar enkel dat zij naar de rechtbank is moeten aan en “*waarschijnlijk dan een boete gekregen, en dan vrijgelaten*” (NPO, p. 22). Over het artikel over de arrestatie van haar moeder dat zij neerlegde, verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog dat het document over haar arrestatie in het Engels is en dat zij het niet heeft kunnen vertalen. Verzoekster blijkt dus niet op de hoogte van de inhoud van een document dat zij zelf neerlegt met betrekking tot de arrestatie van haar moeder in Namibië. Zij had op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond zes maanden nadat zij haar verzoek om internationale bescherming indiende, dus nog steeds geen stappen ondernomen om te weten te komen wat er precies in staat. Er kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij zou trachten de inhoud van een artikel dat betrekking heeft op één van de kernelementen van haar vluchtrelaas, met name de arrestatie van haar moeder in Namibië waarbij ze over de bende vertelde, enkele maanden voor haar dood in juni 2018, te weten te komen. De vaststelling dat zij dit zonder meer neerlegt zonder de inhoud ervan te kennen, doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met de bende. Uit de door verzoekster neergelegde overlijdensakte blijkt dat de betrokken persoon is overleden op 30 juni 2018 en in het artikel uit New Era Live van 8 augustus 2017 wordt gesteld dat een persoon met dezelfde naam als verzoeksters moeder betrappt werd in het bezit van 4, 1 kg cocaïne, door een Namibische rechtbank is veroordeeld (AD, documenten, stuk 3). In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat deze documenten haar verklaringen staven dat haar moeder werd gearresteerd in Namibië en dat zij later is overleden, maar niet van haar problemen met de bende. Deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift. Uit de voornoemde documenten kan inderdaad niet worden afgeleid dat de arrestatie in Namibië verband hield met de bende waarvoor haar ouders volgens haar verklaringen hadden gewerkt. Mede gelet op het feit dat verzoekster zelf niet op de hoogte was van de precieze inhoud van het artikel over de arrestatie van haar moeder in Namibië, kan dit *in casu* in de huidige stand van zaken de beweerde problemen die verzoekster had met een bende in Angola niet staven.

Tenslotte kan ook het door verzoekster ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota neergelegde in het Portugees opgestelde en niet van een vertaling voorzien document geen ander licht werpen op het bovenstaande. De op de zitting aanwezige tolk gevraagd het document te bekijken en de essentie ervan te vertalen, verklaart dat het een opdracht betreft vanwege de nationale directeur van de Dienst ter bestrijding van economische misdrijven en misdrijven tegen de volksgezondheid van het Angolese Ministerie van Binnenlandse Zaken van 27 augustus 2025 aan elke medewerker of ambtenaar van deze dienst om aan G.d.C.M., dochter van I.N.M en E.C. kennis te geven van de vraag om zich aan te bieden op 1 september 2025 bij deze dienst op het vermelde adres. Verzoekster verklaart dat zij dit document via Facebook heeft verkregen van een vriendin die voor de politie werkt en dat zij niet weet waarom zij precies wordt opgeroepen om zich bij de politie aan te bieden en het document dit ook niet vermeldt maar dat zij wel schrik heeft gekregen door deze oproeping. De Raad kan slechts vaststellen dat ook volgens verzoekster het document geen specifieke informatie lijkt te bevatten over de reden waarom verzoekster zich had moeten aanbieden en dat in de huidige stand van zaken verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat dit betrekking heeft op de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit de overige landeninformatie blijkt dat de persvrijheid aan banden wordt gelegd in Angola, dat recent restrictieve wetgeving werd aangenomen die frequent gebruikt wordt om protesten te criminaliseren en dat regeringskritische protesten weliswaar toegelaten worden maar dat activisten en deelnemers aan dergelijke protesten kunnen te maken krijgen met geweldadige repressie en willekeurige detentie. Excessief gebruik van geweld door politieagenten blijft voorkomen in Angola en politieke activisten die hun protest uiten tegen de huidige regering of haar beleid kunnen te maken krijgen met ernstige mensenrechtenschendingen door de politie- en veiligheidsdiensten (Human Rights Watch, *Angola: Concrete Steps Needed to Address Serious Human Rights Abuses*, 1 July 2025; Human Rights Watch, *Angola*, December 18, 2024; UN, *Angola protests: UN urges restraint, investigations into deaths*, 31 July 2025; Amnesty International, *The State of the World's Human Rights*; Angola 2024, Ecoi.net; USDOS, *2024 Country Report on Human Rights Practices: Angola*). Zo hieruit kan blijken dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen diegenen die kritieke uiten op het huidige regime en daarbij het geweld niet schuwen en daarbij ook overgaan tot willekeurige arrestaties en detentie, kan dit geen ander licht werpen op voorgaande analyse waaruit is gebleken dat verzoekster de door haar aangehaalde problemen met een crimineel netwerk niet aannemelijk maakt. Verzoekster maakte verder geen melding van enige politieke activiteiten die zij voor of na haar vertrek uit Angola zou hebben gehad.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, gelezen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over haar land van herkomst, dient te worden besloten dat zij de door haar aangehaalde problemen met een criminele bende die haar tot prostitutie en drugssmokkel zou gedwongen hebben, niet aannemelijk maakt.

Er kan niet worden besloten dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij in geval van terugkeer naar Angola omwille van deze aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen vervolging riskeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid en dat dergelijke elementen evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Angola riskeert te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met een criminele bende.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Angola in dat land zou hebben gekend.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster er niet in is geslaagd om haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wordt geconcludeerd *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Daaruit blijkt dat het beschermingsverzoek werd onderzocht en beoordeeld in het licht van zowel artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat de commissaris-generaal gewoon zou stellen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zonder dit te bespreken of motiveren, zoals verzoekster in het verzoekschrift betoogt, blijkt niet.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat

de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET